

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/8/2025
Identifikačné číslo spisu: 6122376962
Dátum vydania rozhodnutia: 12.02.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Sedlačková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6122376962.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Sedlačkovej a členiek senátu Kataríny Pramukovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v spore žalobcu SUPRASTAV SK s.r.o., so sídlom Lackovce č. 158, IČO: 46 083 197, zast. JUDr. Peter Gdovin, advokát, so sídlom Brestovská 2841/112, Humenné, proti žalovanému I.M.D. GROUP II, s. r. o., so sídlom Holubyho 71, Pezinok, IČO: 36 859 648, zast. Advokátska kancelária CURAE, s.r.o., so sídlom Horná 4366/26A, Banská Bystrica, IČO: 51 144 450, o zaplatenie sumy 3.308,70 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 36Cb/27/2022 a o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3Cob/72/2023-190 zo dňa 29.5.2024, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e

- rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3Cob/72/2023-190 zo dňa 29.5.2024 vo výroku I., a to v časti, v ktorej Krajský súd v Bratislave p o t v r d i rozsudok Okresného súdu Pezinok, č. k. 36Cb/27/2022-145 zo dňa 14.12.2022, ako aj vo výroku II. o nároku na náhradu trov odvolacieho konania,
- rozsudok Okresného súdu Pezinok, č. k. 36Cb/27/2022-145 zo dňa 14.12.2022 vo výroku II., ktorým súd žalobu vo zvyšku z a m i e t o l

a vec v zrušenom rozsahu v r a c i a Okresnému súdu Pezinok na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 36Cb/27/2022-145 zo dňa 14.12.2022 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu 314,71 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % p.a. zo sumy 6,01 eura od 22. augusta 2018 do zaplatenia a vo výške 8 % p.a. zo sumy 308,70 eura od 1. januára 2020 do zaplatenia (výrok I.). Druhým výrokom žalobu vo zvyšku zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania, o ktorej výške rozhodne osobitným uznesením (výrok III.)

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca žiadal, aby súd deklaroval povinnosť žalovaného

zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu 3.308,70 eura s príslušenstvom a priznal mu náhradu trov súdneho konania. Žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že na základe zmluvy o dielo vykonával pre žalovaného rôzne stavebné práce na stavbe Rodinný dom Pezinok II vrátane dodávok materiálu a služieb. Na základe riadne a včas vykonaných dodávok tovaru a vykonaných stavebných prác v mesiaci jún 2018 vystavil žalobca žalovanému dňa 20.7.2018 faktúru č. 20/07/2018 na sumu 5.379,10 eura, ktorá sa stala splatnou dňa 30.7.2018. Na túto faktúru uhradil žalovaný dňa 9.8.2018 sumu 2.379,10 eura. Zvyšok predmetnej faktúry vo výške 3.000,- eura aj napriek viacerým výzvam do dnešného dňa žalobcovi nezaplatil. Na základe riadne a včas vykonaných dodávok tovaru a vykonaných stavebných prác v mesiaci júl 2018 vystavil žalobca žalovanému dňa 30.7.2018 faktúru č. 24/07/2018 na sumu 5.671,83 eura, ktorá sa stala splatnou dňa 15.8.2018. Na túto faktúru uhradil žalovaný postupne dňa 2.8.2018 sumu 3.000,- eura, dňa 14.9.2018 sumu 1.000,- eura, dňa 27.10.2018 sumu 1.000,- eura a dňa 31.12.2019 sumu 363,13 eura. Zvyšok predmetnej faktúry vo výške 308,70 eura aj napriek viacerým výzvam do dnešného dňa žalobcovi nezaplatil. Žalobca súčasne uviedol, že neuznáva, čo do výšky, ani dôvodu jeho vzniku nárok žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 3.200,- eura z dôvodu, že na príjmovom pokladničnom doklade je ako platiteľ zálohy uvedený pán Q. B. so svojím rodným číslom a nie spoločnosť Rozálka Park. Tento príjmový pokladničný doklad neeviduje žalobca a nemá súvislosť so stavebnými prácami pre firmu Rozálka Park, s.r.o., a preto spoločnosť Rozálka Park nemohla poskytnúť žalobcovi zálohu vo výške 3.200,- eura a následne zaúčtovať s faktúrou číslo 22/12/2016. Podľa žalobcu preto nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky (zálohy) zo spoločnosti Rozálka Park na žalovaného. Žalobca zároveň rozporoval nedoručenie oznámenia o postúpení pohľadávky zo strany žalovaného ako zo strany spoločnosti Rozálka Park. Ďalej namietal premlčanie sumy 3.200,- eura. Písomným podaním zo dňa 17.10.2022 právny zástupca žalobcu uviedol, že z výpisu z účtu nie je zrejmé, k akej faktúre sa suma zaplatená dňa 2.8.2018 vo výške 3.000,- eura viazala, a to ani z variabilného symbolu, faktúra č. 20/07/2018 teda ostala v časti 3.000,- eura neuhradená. Faktúra č. 24/07/2018 sa stala splatnou dňa 15.8.2018 a k postúpeniu došlo až dňa 31.12.2019, teda bol úmysel žalovaného zaplatiť. Pokladničný doklad na zálohu 3.200 eur nemá súvis so stavebnými prácami pre Rozálka Park, s.r.o., tejto žiadna pohľadávka nevznikla z dôvodu duplicitnej úhrady časti faktúry č. 20/12/2016. Q. B. poskytol zálohu vo výške 3.200,- eura na práce nesúvisiace s prácami pre spoločnosť Rozálka Park, s.r.o. Na pojednávaní dňa 16.11.2022 právny zástupca žalobcu uviedol, že čiastočné nezaplatenie faktúr nie je sporné, sporný je zánik pohľadávky započítaním. K údajnému započítaniu a k jeho oznámeniu malo dôjsť až po 3 rokoch, pričom zákon hovorí, že sa má postúpenie oznámiť bezodkladne. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že obrana žalovaného spočívala v inom priradovaní platieb a v započítavaní svojich pohľadávok na pohľadávky žalobcu. Priradovanie platieb v obchodnom styku je všeobecne zaužívané identifikáciou platby prostredníctvom variabilného symbolu alebo popisu platby. Uvedené má za následok, že prijatím plnenia konkrétny, žalovaný ako dlžníkom zvolený záväzok, zaniká a to buď v časti alebo úplne. Žalovaný tak nemôže dodatočne priradovať svoju platbu vo výške 3.000,- eura zaplatenú na faktúru č. 16/06/2018 na iný záväzok, obdobne žalobca nemôže túto platbu priradiť na iný záväzok žalovaného, keďže žalovaný ako dlžník môže určiť na ktorý záväzok plní. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 3.000,- eura na faktúru č. 20/07/2018. Suma 3.000,- eura bola zaplatená na faktúru č. 16/06/2018 znejúcu na výšku 4.102,72 eura, avšak tento záväzok bol už zaniknutý zaplatením (§ 324 ods. 1 Obchodného zákonníka) platbou 2.000,- eura zo dňa 23.7.2018 bez identifikácie, teda v súlade s § 330 ods. 1, Obchodného zákonníka priradenom na faktúru č. 16/06/2018 a platbou vo výške 2.102,72 eura zo dňa 31.7.2018, teda záväzok žalovaného bol zaniknutý. Suma 3.000,- eura teda bola určená na už neexistujúci záväzok, teda v súlade s § 330 ods. 1, Obchodného zákonníka sa platba priradila na najstarší splatný záväzok, a to záväzok z faktúry č. 20/07/2018 splatný dňa 30.7.2018 a nie na záväzok z faktúry č. 24/07/2018 splatný dňa 15.8.2018, teda splatný neskôr. Žalovaný plnil na faktúru č. 20/07/2018 oneskorene, a to dňa 2.8.2018 sumu 3.000,- eura a dňa 9.8.2018 sumu vo výške 2.379,10 eura. Žalovaný pri plnení neurčil, že ním vykonané úhrady sa majú priradiť najprv ma istinu potom na úroky z omeškania, teda nastáva zákonná domnienka, že plnenia „sa započíta platenie najprv na úroky a potom na istinu“ (§ 330 ods. 2 Obchodného zákonníka). Záväzok z faktúry č. 20/07/2018 bol teda v rozsahu zaniknutý splnením v rozsahu 5.373,09 eura, súd potom žalobu v časti zaplatenia sumy 5.373,09 eura zamietol a v časti zaplatenia sumy 6,01 eura priznal ako dôvodnú. Pokiaľ ide o záväzok z faktúry č. 24/07/2018 vo výške 5.671,83 eura, z tohto si žalobca uplatnil sumu 308,70 eura. Žalovaný na túto faktúru zaplatil postupne dňa sumu 14.9.2018 sumu 1.000,-

eura, dňa 27.10.2018 sumu 1.000,- eura, dňa 31.12.2018 sumu 363,13 eura a dňa 12.10.2022 sumu 109,20 eura, teda celkom spolu sumu vo výške 2.472,33 eura, súčasne žalovaný preukázal zápočet sumy 48,13 eura a zápočet sumy 314,50 eura nie je sporný, zostatok sumy vo výške 2.836,87 eura nie je zaplatený. Podľa § 325 Obchodného zákonníka, ak si strany majú plniť vzájomné záväzky, môže sa splnenia záväzku druhou stranou domáhať len tá strana, ktorá svoj záväzok už splnila. Žalobca si svoj zmluvný záväzok riadne plnil a preto sa oprávnené domáhal plnenia záväzku žalovaného, súd preto priznal žalobcovi peňažnú sumu 308,70 eura. Vzhľadom na to, že žalovaný nepreukázal poskytnutie sumy 3.200,- eura spoločnosťou Rozálka Park, s.r.o. má súd postúpenie pohľadávky Zmluvou o postúpení pohľadávky, ktorú súd posúdil ako zmluvu o postúpení pohľadávky za neplatnú, keď spoločnosť Rozálka Park, s.r.o. postupovala právo, ktoré nemala, teda zmluva svojím obsahom odporuje zákonu (§ 39 Občianskeho zákonníka). Žalovaný tak nemal voči žalobcovi pohľadávku vo výške 3.200,- eura z titulu plnenia bez právneho dôvodu vzniknutého plnením spoločnosťou Rozálka Park, s.r.o..

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/72/2023-190 zo dňa 29.5.2024 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Pezinok, č. k. 36Cb/27/2022-145 zo dňa 14.12.2022 v napadnutom výroku II. a v napadnutom výroku III. rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

4. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že proti výroku II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, v ktorom uviedol, že z predložených dôkazov bolo nespochybniteľné preukázané, že žalovaný neuhradil žalobcovi, na základe predložených faktúr za vykonané práce a dodaný tovar sumu v celkovej výške 3.308,70 eura, čo súd vo svojom závere nijako nespochybnil. Súd žalobcovi nepriznal nárok na zaplatenie sumy vo výške 3.000 eur len z toho dôvodu, že táto suma bola súdom priradená k faktúre č. 20/07/2018 a nie k faktúre č. 24/07/2018 ako ju priradil žalobca. Uvedené faktúry sú však len dôkazom preukazujúcim skutočnosť, že si žalovaný nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo Zmluvy o dielo a nezaplatil žalobcovi cenu za dodaný tovar a služby a platba 3.000,- eura, ktorá bola súdom priradená k odlišnej faktúre ako faktúre, ku ktorej priradil platbu žalobca (ktorá bola súčasťou dôkazového materiálu, na ktorý poukazoval a z ktorého uplatňoval svoj nárok na zaplatenie) nemôže mať za následok zánik nároku žalobcu na zaplatenie riadne preukázaného a odôvodneného nároku, ktorý nebol počas celého konania nijakým spôsobom spochybnený a žalovaný ho rozporoval, a to len z dôvodu, že voči záväzku žalobcu vo výške 3.309,20 eura započítal pohľadávku voči žalobcovi, ktorá na neho bola postúpená vo výške 3.200,- eura, pričom z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd mal za to, že postúpenie pohľadávky bolo neplatné a žalovaný si tak jednoznačne nesplnil svoje povinnosti nie len vo výške priznanej súdom, ale v celej výške neuhradených faktúr vystavených žalobcom za riadne a včas vykonané práce a dodaný tovar. Žalovaný žalobcovi aj napriek Zmluve o dielo a riadne a včas vykonaným stavebným prácam a dodávkam tovaru neuhradil cenu za dielo v zostávajúcej výške 3.308,70 eura, čo vyplýva z dôkazných prostriedkov a čo nijakým spôsobom nevyvrátil ani samotný žalovaný. Nie je preto podľa názoru odvolateľa správne posudzovať nárok žalobcu za zaplatenie ceny za dielo v časti 3.000,- eura, ktorý bol podľa názoru súdu uhradený na faktúru č. 20/07/2018 za zaniknutý a nepriznať ho žalobcovi napriek tomu, že súd prvej inštancie v bode 10. konštatoval, že zostatok sumy z faktúry č. 24/07/2018 vo výške 2.836,87 eura nie je zaplatený a žalovaný nikdy netvrdil, že došlo k celkovej úhrade ceny za dielo vykonané žalobcom. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva to, ako súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty a z predmetného rozhodnutia nie je zrejmé, z akého dôvodu súd priznal žalobcovi sumu len vo výške 314,71 eura.

5. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj celého obsahu spisového materiálu a odvolania žalovaného dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite, podrobne, logicky odôvodnil. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že súd prvej inštancie správne ustálil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami nesporné a vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie. Odvolací súd preto konštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku a stotožnil sa s dôvodmi v ňom uvedenými a v celom rozsahu na ne poukázal. Vzhľadom na spornosť

spôsobu priradovania platieb žalobcu k jednotlivým vystaveným faktúram žalovaného sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie v súlade s citovanými ustanoveniami zákona vecne správne a zákonne určil, ako a v akom rozsahu jednotlivé záväzky žalobcu zanikli. Odvolací súd sa záverom napadnutého rozsudku stotožnil aj s právnym záverom súdu prvej inštancie, že postúpenie pohľadávky zo dňa 31.12.2019 je absolútne neplatný úkon, nakoľko pohľadávka spoločnosti Rozálka Park, s.r.o. voči žalobcovi, ktorá mala byť postúpená žalovanému, v čase postúpenia pohľadávky a ani v čase pred postúpením pohľadávky neexistovala. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v napadnutom výroku II. potvrdil.

6. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) v celom rozsahu a v zákonom stanovenej lehote dovolanie, ktorým Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“) navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti II. a III. výroku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania dovolateľ odôvodnil § 420 písm. f) CSP.

7. Dovolateľ pochybenia odvolacieho súdu v rámci § 420 písm. f) CSP vymedzil tým, že odvolací súd sa nedostatočne a nesprávne vysporiadal s listinnými dôkazmi, ako aj jednotlivými tvrdeniami žalobcu, neodôvodnil rozsudok dostatočným spôsobom a žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s argumentmi, ktoré majú podstatný vplyv na rozhodnutie a na základe ich vyhodnotenia dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom pri rozhodovaní nebral do úvahy žalobcom tvrdené skutočnosti a nevysporiadal sa s dôvodnými argumentmi a námietkami žalobcu.

8. Žalobca v dovolaní poukázal na odvolacie námietky, v rámci ktorých namieta nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, rozpor odôvodnenia s výrokovou časťou rozhodnutia, ako aj to, že z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, ako súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty a z predmetného rozhodnutia nie je zrejmé, z akého dôvodu súd priznal žalobcovi sumu len vo výške 314,71 eura. Žalobca poukázal na to, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie oprel výlučne o to, že bola suma vo výške 3.000,- eura priradená k faktúre č. 20/07/2018 a z toho dôvodu aj napriek tomu, že faktúra č. 24/07/2018 uhradená v časti 3.308,70 eura nebola a žalobca uplatnený nárok opieral o nezaplatenie ceny o diel, na základe zmluvy o dielo, pričom súd žalobcovi priznal len nárok na zaplatenie sumy 314,71 eura. Dovolateľ tvrdil, že odvolací súd s vyššie uvedenými námietkami a skutočnosťami uplatnenými v odvolaní nevysporiadal.

9. Dovolateľ odvolaciemu súdu vytýkal, že v napadnutom rozsudku konštatoval, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, a to aj napriek tomu, že v predmetnom rozhodnutí absentovalo odôvodnenie rozhodnutia, ktorým súd v zvyšnej časti žalobu zamietol a nijakým spôsobom sa nevysporiadal ani s tým, že aj napriek tomu, že súd prvej inštancie konštatoval, že nedošlo k zaplateniu ceny za dielo aj v sume vo výške 2.836,87 eura, nárok na zaplatenie tejto sumy žalobcovi nepriznal a to bez akéhokoľvek logického vysvetlenia. V tejto súvislosti dovolateľ ďalej namieta, že odvolací súd opomenul skutočnosť, že sa súd prvej inštancie nezaoberal zvyšnou nezaplatenou sumou, resp. cenou za vykonané dielo žalobcovi aj napriek tomu, že táto suma pochádzala z rovnakej zmluvy o dielo ako suma, ktorej nárok žalobcovi priznal, a to len z dôvodu, že ju žalobca priradil k inej faktúre, napriek tomu, že obe faktúry boli súčasťou prílohovej časti žaloby o zaplatenie a žalobca si svoj nárok uplatňoval z titulu nezaplatenia celkovej ceny za vykonané dielo na základe zmluvy o dielo uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, pričom nezaplatenie tejto zvyšnej časti ceny o dielo nebolo v konaní sporné, čo potvrdil vo svojom rozhodnutí aj súd prvej inštancie.

10. K dovolaniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné.

12. Najvyšší súd konštatuje, že nedostatočná kvalita súdneho rozhodnutia, ktorého odôvodnenie nezodpovedá procesným požiadavkám práva na spravodlivý proces, môže byť predmetom dovolacieho prieskumu v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP (m. m. IV. ÚS 154/2020, IV. ÚS 447/2020, I. ÚS 570/2020). Keď sa konajúci súd rozhodujúci o opravnom prostriedku sporovej strany nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou sporovej strany adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (m. m. III. ÚS 402/08, IV. ÚS 279/2018). Odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu je pritom potrebné posudzovať spoločne, pretože tvoria jeden celok (porovnaj II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

13. Hlavnou dovolacou námietkou žalobcu bolo nevysporiadanie sa a nevysvetlenie skutočnosti, z akého dôvodu súd prvej inštancie priznal žalobcovi sumu len vo výške 314,71 eura a vo zvyšku žalobu zamietol, keď súd prvej inštancie svoje rozhodnutie oprel len o to, že suma vo výške 3.000,- eura bola priradená k faktúre č. 20/07/2018 aj napriek tomu, že faktúra č. 24/07/2018 uhradená v časti 3.308,70 eura nebola a žalobca opieral uplatnený nárok o nezaplatenie ceny za dielo na základe zmluvy o dielo. Dovolateľ odvolaciemu súdu vytýkal, že sa nevysporiadal so skutočnosťou, že nedošlo k zaplateniu ceny za dielo aj v sume vo výške 2.836,87 eura a napriek tomu nárok na zaplatenie tejto sumy žalobcovi nepriznal.

14. V súvislosti s predmetnou námietkou dovolací súd poukazuje na body 7. až 9. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorých konajúci súd odôvodňoval postup priradovania platieb, pričom ohľadom faktúry č. 20/07/2018 vystavenej na sumu vo výške 5.379,10 eura, splatnej dňa 30.7.20018 uviedol, že žalobca tvrdil na faktúru č. 20/07/2018 platby vo výške 2.379,10 eura dňa 9.8.2018 a 3.000,- eura dňa 2.8.2018. Na základe vykonaného dokazovania prvoinštančný súd dospel k záveru, že záväzok z faktúry č. 20/07/2018 zanikol splnením, keď žalovaný zaplatil na uvedenú faktúru sumu 2.379,10 eura, ktorú identifikoval variabilným symbolom faktúry. Ohľadom zvyšku faktúry, konkrétne sumy 3.000,- eura súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný poukázal žalobcovi sumu 3.000,- eura s označením variabilného symbolu faktúry č. 16/06/2018, ale keďže táto suma bola určená na neexistujúci záväzok, bola priradená uvedená platba na najstarší splatný záväzok, a to záväzok z faktúry č. 20/07/2018 splatný dňa 30.7.2018, a nie na záväzok z faktúry č. 24/07/2018 splatný dňa 15.8.2018.

15. V súvislosti so záväzkom z faktúry č. 24/07/2018 vo výške 5.671,83 eura súd prvej inštancie v bode 10. svojho rozhodnutia uviedol, že z tejto sumy si žalobca uplatnil sumu 308,70 eura, keď žalobca tvrdil, že žalovaný na túto faktúru postupne zaplatil dňa 14.9.2018 sumu 1.000,- eura, dňa 27.10.2018 sumu 1.000,- eura a dňa 31.12.2019 sumu 363,13 eura a dňa 12.10.2022 sumu 109,20 eura, teda spolu sumu vo výške 2.472,33 eura, súčasne žalovaný preukázal zápočet sumy 48,13 eura a zápočet sumy 314,50 eura nebol sporný, zostatok sumy vo výške 2.836,87 eura nie je zaplatený. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si svoj zmluvný záväzok riadne splnil, a preto sa oprávnene domáhal plnenia záväzku žalovaného, preto súd priznal žalobcovi peňažnú sumu 308,70 eura.

16. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní posúdil platbu vo výške 3.000,- eura vykonanú žalovaným dňa 2.8.2018 ako platbu na skôr splatný záväzok, t. j. na faktúru č. 20/07/2018 na rozdiel od žalobcu, ktorý v žalobe uviedol, že sumu 3.000,- eura eviduje na zaplatenie faktúry č. 24/07/2018. Súd prvej inštancie v zmysle uvedeného priradenia platby vo výške 3.000,- eura považoval faktúru č. 20/07/2018 za uhradenú v celom rozsahu, avšak vo svojom rozhodnutí dostatočne neodôvodnil, prečo nepriznal žalobcovi sumu 2.836,87 eura, o ktorej mal za to, že ide o nezaplatený zvyšok faktúry č. 24/07/2018. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplatenie sumy 3.308,70 eura s príslušenstvom titulom dvoch faktúr vystavených na základe zmluvy o dielo, pričom spôsob priradenia čiastkových platieb sa medzi žalobcom a konajúcim súdom líšil. Súd prvej inštancie neodôvodnil, a to vzhľadom na žalobou uplatnený nárok na zaplatenie sumy 3.308,70 eura, prečo nepriznal z faktúry č. 24/07/2018 nezaplatený zostatok, k výške ktorého dospel súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní.

17. Odvolací súd v bode 13. napadnutého rozhodnutia k odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia ohľadom zamietnutia žaloby vo zvyšnej časti uviedol, že súd prvej inštancie podrobne a vyčerpávajúco odôvodnil, akým spôsobom zanikli záväzky z jednotlivých vystavených faktúr v súlade s § 330 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. Vzhľadom na spornosť spôsobu priradovania platieb žalobcu k jednotlivým vystaveným faktúram žalovaného sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie v súlade s citovanými ustanoveniami zákona vecne správne a zákonne určil, ako a v akom rozsahu jednotlivé záväzky žalobcu zanikli.

18. Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f) CSP došlo, keď súdy nižšej inštancie nedali žalobcovi dostatočnú odpoveď na otázku, prečo bola žaloba zamietnutá vo „zvyšnej“ v časti, keď súd prvej inštancie konštatoval nezaplatený zostatok z faktúry č. 24/07/2018 vo výške 2.836,87 eura a žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplatenie sumy 3.308,70 eura. Dovolací súd preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vo výroku I., teda v časti, v ktorej Krajský súd v Bratislave potvrdil rozsudok Okresného súdu Pezinok, č. k. 36Cb/27/2022-145 zo dňa 14.12.2022, ako aj vo výroku II. o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, zrušil (§ 449 ods. 1 CSP). Keďže dôvody, pre ktoré bolo zrušené uznesenie odvolacieho súdu, sa vzťahujú aj na rozsudok súdu prvej inštancie a nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, najvyšší súd zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 CSP) vo výroku II., ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol a vec v zrušenom rozsahu vrátil Okresnému súdu Pezinok na ďalšie konanie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

19. V ďalšom konaní súd prvej inštancie odstráni rozpor medzi konštatovaním nezaplatennej časti faktúry č. 24/07/2018 a svojím záverom rezultujúcim do zamietnutia žaloby vo zvyšnej časti, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 3.308,70 eura s príslušenstvom.

20. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

21. V ďalšom konaní sú súdy nižšej inštancie (súd prvej inštancie a aj odvolací súd) právnym názorom dovolacieho súdu viazané (§ 455 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.